

Af Ændringerne til selve § 3 (Nr. 3) behøve de under Litra a. og Litra b. ingen Forklaring. Ændringen Litra c. har sin Grund i Ønsket om at bruge den samme Udtryksmaade, som i andre Paragraffer (§§ 2 og 5) bruges om lignende Tilfælde. — Ved den ændrede Affattelse (Nr. 2) af § 2, der vil blive § 3, har man villet dels i første Stykke give Indholdet et kortere og i en enkelt Henseende skarpere Udtryk, dels i 2det Stykke medtage et Tilfælde, der aabenbart maa behandles efter samme Regel, nemlig naar en Minister vel har gjort Indsigelse i Statsraadet, men desuagtet senere gør eller undlader det, der forbydes eller paabydes Ministre, som ikke have været til Stede i Statsraadsmødet.

Af de foregaaende Ændringer følger Ændringen til § 4 (Nr. 4).

Medens §§ 2—4 handle om Ministrenes Ansvar for kongelige Beslutninger, handler § 5 om Ansvar for ministerielle Beslutninger, der udfærdiges paa en Ministers Vegne af en underordnet. Ved Ændringsforslaget Nr. 5, Litra a., stiller man i Spidsen for Reglerne om dette Tilfælde den forudsatte Sætning, at Ministeren har Ansvar for den af ham selv udfærdigede Beslutning. Denne Regel er vel selvfølgelig; men i denne Sammenhæng vil den uden udtrykkelig Udtalelse savnes. — Ændringerne Litra b. og c. til § 5 inddrage under Ansvar et visse Tilfælde, der vel i sig selv ere utvivlsomme og stemmende med Forslagets Tanke, men hvis Forbigaaelse i denne Forbindelse er egnet til at vække Tvivl.

Ændringsforslagene til § 9, § 11 og § 13 (Nr. 7—9) trænge ikke til Forklaring. — Ændringsforslaget Nr. 10 til § 12 tilsigter at udvide den noget for snævert dragne Ramme for de efter Paragraffen strafbare Misbrug af den ministerielle Myndighed. Ikke blot Misbrug „til Skade for Landet“, hvorved alene synes tænkt paa Statens Forhold udad til, men ogsaa Misbrug til Skade for Statens eller andre almene Interesser indad til bør kunne rammes af Bestemmelsen, fremdeles ikke blot

Misbrug „til Hinder for Kongens eller Rigsdagens Udøvelse af deres forfatningsmæssige Virksomhed“, men overhovedet Misbrug, der ere til Hinder for hvilke som helst Statsmyndigheders (f. Eks. ogsaa Domstolenes) forfatningsmæssige Virksomhed. Udeladt er derhos den i sig selv mindre naturlige Begrænsning, der ligger i Kravet om, at Misbrugen skal være „aabenbar“, hvorved ogsaa Strafbarhedens Omraade vilde blive draget snævrere end efter alm. borg. Straffelovs § 141. — Ved Ændringsforslaget Nr. 15 ere Lovforslagets Slutningsparagraffer 15—18 samlede til 2. Udskudt af de nævnte 4 Paragraffer er nemlig alt, hvad der ved en videre Affattelse af § 18 om Anvendelse af alm. borg. Stl.s almindelige Regler bliver overflødig. Derved bortfalder ogsaa den i Lovforslagets § 16 indeholdte særlige Regel om Inddrivelse og Afsoning af Bøder, der idømmes efter denne Lov. Skulde den fastholdes, maatte der tilføjes nærmere Regler for at muliggøre paa den ene Side Udpantning, paa den anden Side Afsoning efter den alm. borg. Stl.s Regler, der ere indrettede efter den Forudsætning, at Forsøg paa Inddrivelse ikke skal finde Sted. Det maa foretrækkes her at blive staaende ved den almindelige Straffelov, indtil denne selv i dette meget omtvistede Punkt forandres. Endvidere er Bestemmelsen i § 15 Stk. 2 udgaaet paa dette Sted for at optages med et noget videre Omraade i § 7. Herefter er der af §§ 15—17 kun blevet de to Bestemmelser tilbage, som ere optagne i den ændrede § 15. Mod disses Realitet har man intet at erindre. Den ændrede § 18 har til Gengæld — i den foreslaaede § 16 — faaet den ovenfor omtalte Udvidelse.

De vigtigste af Flertallets Ændringsforslag til §§ 7 og 8 hvile paa den Betragtning, at en Lov om Ministeransvarligheden ikke bør eller med Nytte kan indeholde nogen Bestemmelse, der gaar ud paa at fastslaa en vis omtvistet Fortolkning af Grundlovsbestemmelser eller at inddrage under sine Bestemmelser visse omtvistede Følgesætninger af den grundlovmæssige Ordning. Hvis saadanne Fortolkninger ikke af